

Hồi 13

Huyết tinh

Đây không phải là hỏa lò, mà là địa ngục.

Dương quang cũng không chiếu được đến đây, vĩnh viễn chiếu không đến được, nơi đây vĩnh viễn âm sâm, ẩm thấp, hắc ám.

Ba Ba dựa vào tường, dựa vào góc tường, cũng không biết đang ngủ hay đang tỉnh.

Nàng thê tuyệt không gục ngã, nhưng nàng lại vô phương chi trì, trong hôn mê, nàng mộng thấy Hắc Báo, cũng mộng thấy La Liệt.

Nàng phảng phất nhìn thấy Hắc Báo dùng một lưỡi dao đâm vào ngực La Liệt, nhưng người chảy máu quy xuống, đột nhiên lại biến thành Hắc Báo.

“Hắc Báo, anh không thể chết!”.

Nàng kinh hãi la lên, mở to mắt, Hắc Báo phảng phất lại đứng trước mặt nàng, tim nàng còn đang đập thành thạch, chân nàng còn đang mềm nhũn.

Nàng bất giác phóng vào lòng Hắc Báo.

Ngực Hắc Báo to rộng chắc nịch, nàng thậm chí có thể cảm thấy nhịp tim và hô hấp của hắn.

Đó không phải là mộng.

Hắc Báo thật đang đứng trước mặt nàng.

“Ta không chết, cũng không thể chết”. Trong thanh âm lãnh khốc của hắn chừng như quyện theo một thứ tình cảm vô phương miêu tả.

Thứ tình cảm đó hiển nhiên cũng vô phương khống chế.

Hắn không cầm lòng được ôm chặt lấy nàng.

Giây phút đó, trong lòng Ba Ba chợt cũng có thứ cảm giác kỳ lạ, nàng chợt phát giác Hắc Báo quả thật yêu nàng.

Hắn bỏ rơi nàng, lại không nhịn được đi tìm nàng về, hắn hành hạ nàng, lại nhịn không được đi đến gặp nàng.

Đó không phải là yêu thì là gì?

Chỉ tiếc trong tim hắn cừu hận còn mãnh liệt hơn xa yêu, bởi vì trước khi hắn hiểu được yêu, đã thấu rõ về cừu hận.

Có lẽ từ xa xưa lúc hấn mặc quần áo mong manh chạy trên tuyết, hấn đã thống hận sự lãnh khốc và vô tình của thế giới này.

“Anh ta thật ra là người đáng thương? Hay là người đáng hận?”.

Ba Ba không phân rõ được.

Giây phút đó, nàng cơ hồ đã hoàn toàn nhũn người, miệng nàng thì thào khe khẽ, thanh âm xa vời phảng phất không phải nàng nói, dẫn tôi đi, anh cũng đi, bọn ta cùng rời bỏ chỗ này, rời bỏ những người kia, tôi vĩnh viễn không muốn gặp bọn họ nữa.

Ánh mắt lãnh khốc của Hắc Báo phảng phất cũng sắp bị dung hóa, giây phút đó, hấn cũng cơ hồ muốn buông rơi tất cả, quên đi tất cả.

Nhưng hấn lại vẫn không thể quên một người, một người duy nhất có thể uy hiếp hấn trên thế gian này.

Hấn cả đời này cơ hồ luôn luôn sống trong bóng tối của người đó.

“Nàng cũng không muốn gặp La Liệt nữa?”. Hấn chợt hỏi.

“La Liệt?”.

Tim Ba Ba lạnh buốt, nàng không biết Hắc Báo giờ phút này tại sao lại còn đề khởi về La Liệt.

Bởi vì nàng còn chưa hiểu thấu nam nhân, còn chưa biết sự ghen tị của nam nhân còn mãnh liệt hơn xa nữ nhân, còn không thể sửa đời hơn xa nữ nhân.

“Ta đã hẹn La Liệt giờ ngọ hôm nay đến đây”. Thanh âm của Hắc Báo cũng lạnh buốt: “Nàng thật không muốn gặp y?”.

Ba Ba chợt đẩy hấn ra, đẩy tới góc tường, trừng trừng nhìn hấn.

Nàng chợt lại bắt đầu hận hấn, hận hấn không nên vào giờ phút này lại đề khởi tới La Liệt, hận hấn tại sao còn chưa hiểu thấu được tình cảm của nàng.

“Tôi đương nhiên muốn gặp anh ta, chỉ cần có thể gặp anh ta, tôi chết cũng không hề gì”.

Mặt Hắc Báo cũng lạnh xuống: “Chỉ tiếc y vĩnh viễn không thể biết nàng ở đây, vĩnh viễn cũng không thể biết bên dưới khách sảnh hoa lệ này còn có một nơi như vậy”.

Hấn lạnh lùng nói tiếp: “Đợi đến khi nàng gặp y, y chỉ sợ cũng vĩnh viễn dừng hòng sống sót rời khỏi nơi đây”.

“Anh hẹn anh ta đến là vì muốn hại anh ta?”.

Hắc Báo cười lạnh: “Mình hại người ta, báo thù người ta, đều không quan hệ”.

Ba Ba chợt lại la lên: “Nhưng anh tại sao phải hại anh ta? Anh ta đã làm gì không đúng với anh?”.

“Ta tùy tiện làm gì đối với y cũng hoàn toàn không có quan hệ gì với nàng!”. Hắc Báo cười lạnh thốt.

“Tại sao lại không quan hệ gì tới tôi? Anh ta là vị hôn phu của tôi, cũng là người tôi yêu nhất, tôi...”.

Lời nói của nàng còn chưa dứt, tay Hắc Báo đã tát lên mặt nàng.

Trong ánh mắt lãnh khốc của hắn tựa như có ngọn lửa bùng cháy, thiêu đốt đến mức hắn hoàn toàn nhìn không rõ chuyện trước mắt.

Ái tình vốn làm mù mắt, ghen tị càng khiến cho người thông minh nhất biến thành vừa mù lòa vừa ngu xuẩn.

Bàn tay hắn không ngừng quật xuống.

“Anh đánh chết tôi đi, tôi có chết cũng vẫn yêu anh ta”. Ba Ba hét lớn, ngược cao đầu, trong đôi mắt mỹ lệ tràn ngập nỗi niềm thất vọng, phẫn nộ và thống khổ.

“Tôi hận anh, hận anh đến chết, tôi có chết cũng chỉ yêu một mình anh ta!”.

Bàn tay Hắc Báo đã nắm lại thành quyền, như hận không thể một quyền đánh gãy sống mũi của nàng.

Nhưng hắn tịnh không hạ thủ, hắn đột nhiên xoay người, bước dài đi ra, đóng chặt cửa lại.

Ba Ba cắn môi, toàn thân không ngừng phát run, chung quy nhịn không được giơ tay che mặt, thất thanh khóc òa lên.

Nàng bỗng hiểu thấu cừu hận thật sự có tư vị ra sao, nàng thề phải để Hắc Báo chết trong tay nàng.

Khoảng cách giữa ái và hận, có bao nhiêu người phân biệt được?

oOo

Trong phòng ngủ của gian phòng trên lầu tư của khách sạn Bách Lạc Môn, cũng không thấy ánh mặt trời.

Rèm lụa màu tím thả thấp che cửa sổ, khiến cho trong gian phòng này vĩnh viễn bảo trì sự hòa bình và tĩnh mịch u ám buổi hoàng hôn.

Hồng Ngọc còn đang ngủ, ngủ rất say.

Đầu tóc đen nhánh của nàng xõa như mây trên gối, mặt nàng cũng vùi trong gối, giống như muốn trốn tránh gì đó.

La Liệt không muốn làm kinh động tới nàng.

Nhìn thấy nàng, y lại không khỏi nhớ tới người con gái trẻ mắt nhắm mắt mở đứng trước cửa tiền khách.

“Tại sao thứ người như bọn họ luôn luôn ngủ nhiều dữ vậy?”.

“Có phải vì bọn họ chỉ có lúc chìm trong giấc ngủ mới có thể hưởng thụ được sự tĩnh lặng chân chính?”.

La Liệt thở dài nhè nhẹ, y cũng quyết tâm phải ngủ một giấc ngon lành, cho dù ngủ hai tiếng thôi cũng tốt.

Y biết trưa ngộ hôm nay nhất định sẽ có rất nhiều chuyện xảy ra, y đã dần dần bắt đầu hiểu thấy Hắc Báo.

Mềm rất mỏng, rất nhẹ.

Y vừa muốn ngả lưng, chợt cảm thấy một luồng khí lạnh từ gót chân bửa lên.

Trên cái gối trắng như tuyết, có một khoảnh máu đỏ tươi đang từ từ lan ra.

Y lật mền lên, nhìn thấy một lưỡi dao cắm trên lưng trơn mịn lóa lờ của Hồng Ngọc.

Lưỡi dao đâm ngập vào lưng nàng, trên cán dao còn quấn vải đen băng đen.

Đồng thể ấm áp mềm mại của nàng cơ hồ đã hoàn toàn băng lãnh cứng đơ.

Lật người nàng lại, có thể nhìn thấy máu tươi từ khoé miệng nàng rỉ ra.

Trong đôi mắt mê hồn của nàng còn loáng thoáng nổi kinh hãi khủng bố trước khi lâm tử, phảng phất còn đang trợn trừng nhìn La Liệt, hỏi La Liệt: “Bọn chúng tại sao phải giết tôi? Tại sao phải giết một nữ tử đáng thương như tôi?”.

La Liệt cũng không biết.

Y thậm chí không dám xác định đó thật ra có phải là độc thủ của Hắc Báo? Hắc Báo vốn không có lý do gì để giết nàng.

Lẽ nào nàng cũng biết những bí mật mà người khác không muốn để ta biết, cho nên mới bị người ta giết để bịt miệng?

La Liệt nghiêng răng, dùng bàn tay băng lãnh của mình vuốt nhẹ mắt nàng.

Trong lòng y tràn đầy nỗi bi thương, y cảm thấy có lỗi, y cảm thấy giận dữ, nếu không phải vì y, nữ nhân đáng thương này vốn không thể chết, nàng bất minh bất bạch làm công cụ hy sinh cho người khác --- nàng đâu có ngờ sao lại phải chết như vậy.

La Liệt siết chặt song quyền, y chung quy đã minh bạch có những chuyện vĩnh viễn không thể thỏa hiệp! Ở thứ địa phương này có những người căn bản không cho mình đất để thỏa hiệp.

Mình muốn sống, chỉ cần ưỡn ngực liều mạng với bọn chúng.

Y đột nhiên phát hiện Bính Mệnh Thất Lang tịnh không sai, Trần mù cũng không sai.

Vậy lẽ nào là y đã sai?

La Liệt từ từ đặt Hồng Ngọc xuống, từ từ xoay mình, từ trong kẽ hở của ngăn tủ, rút ra một cái hộp nhỏ đen sì.

Y vốn không muốn động tới cái hộp đó, nhưng hiện tại y đã hoàn toàn không còn đường chọn lựa.

oOo

Chín giờ mười lăm.

Lúc Tần Tùng bước lên tiểu khách sảnh trên lầu ba, Hắc Báo đang chống hai tay chống ngược đầu đứng tại góc tường.

Mắt hấn xuất thần trừng trừng nhìn về phía trước, gương mặt nhăn nhúm méo mó vì đau đớn, từ bên trên nhìn xuống không ngờ có vẻ vừa kỳ quái, vừa đáng sợ.

Hấn bất động chống người ở đó, phảng phất đang muốn hành hạ nhục thể để làm giảm đi nỗi thống khổ trong nội tâm.

Tần Tùng thất kinh dừng bước.

Gã chưa từng thấy Hắc Báo lại có biểu tình thống khổ như vậy, cũng chưa từng thấy Hắc Báo làm chuyện ngu xuẩn như vậy.

Gã chỉ hy vọng Hắc Báo không phát hiện gã đã đi lên, có những người lúc thống khổ không muốn bị người ta nhìn thấy.

Nhưng Hắc Báo lại đột nhiên mở miệng: “Người tại sao còn không đi mua đôi giày mới?”.

Tần Tùng cúi đầu, nhìn giày của mình.

Giày quả thật rất cũ, bên trên giày còn dính bùn đất sau cơn mưa hôm trước, quả thật nên đổi giày.

Nhưng gã lại không hiểu Hắc Báo tại sao giờ phút này lại đề khởi tới chuyện đó.

Hắc Báo lạnh lùng nói tiếp: “Người thông minh tuyệt không thể mang đôi giày của người đi sát nhân!”.

Trong mắt Tần Tùng không khỏi lộ ra vẻ sùng kính, gã chung quy đã minh bạch ý của Hắc Báo.

Giày cũ lại dính bùn, nói không chừng sẽ lưu lại vết chân trên đất, gã chung quy tin rằng Hắc Báo có thể nắm được địa vị ngày nay tuyệt không phải vì hạnh vận may mắn.

Sự kỹ càng và sự táo bạo của Hắc Báo đều làm cho người ta sùng kính.

“Lúc tôi đi ra rất cẩn thận”. Tần Tùng cúi đầu: “Con điếm đó ngủ như chết vậy, cả quần cũng không mặc, chừng như lúc nào cũng đợi La Liệt leo lên”.

Gã rất xảo diệu chuyển đề tài, chỉ hy vọng Hắc Báo có thể quên đôi giày của gã: “Tôi một mực đợi đến khi nó tắt thở rồi mới chạy ra”.

“Người không nên đợi lâu như vậy, La Liệt lúc nào cũng có thể trở về”. Thanh âm của Hắc Báo vẫn băng lãnh: “Khi giết người, phải nắm chắc một đao chí mạng, sau đó mau chóng thoái lui, tốt hơn hết là không cần nhìn tới một lần, nhìn bộ dạng của nhiều người chết, sau này tay có lẽ sẽ biến thành mềm đi”.

Tình tự hôm nay của hắn hiển nhiên không tốt, phảng phất đối với tất cả mọi chuyện đều rất bức bối.

Tần Tùng vĩnh viễn cũng đoán không ra chuyện gì làm cho tình tự của hắn biến thành xấu như vậy, thậm chí đoán không ra gã tại sao phải đi giết Hồng Ngọc.

Đó tuyệt không chỉ vì muốn cảnh cáo và uy hiếp La Liệt.

Nguyên nhân kia chỉ có tự Hắc Báo biết.

Hồng Ngọc nói không chừng đã từng nghe qua cái tên “Ba Ba” ở đây, hắn không chịu để bất cứ người nào đề khởi tới hai chữ đó trước mặt La Liệt.

“Người Ấn Độ canh cửa sao nói cho tôi biết, La Liệt đã đi Dã Kê Oa”. Tần Tùng nói: “Tôi nghĩ y nhất định đi tìm Trần mù”.

“Chỉ tiếc y đã trễ một bước”. Hắc Báo cười lạnh.

Hắn hiển nhiên đã đánh giá thấp tốc độ của La Liệt.

Lúc La Liệt ngồi trên xe đẩy, hắn đã sai người kêu Bính Mệnh Thất Lang đi đối phó Trần mù, hắn tính toán La Liệt vô luận ra sao nhất định trước hết sẽ về Bách Lạc Môn.

Nhưng lúc Bính Mệnh Thất Lang đến, La Liệt lại đã đến trước.

Hai bên giao chiến, “tốc độ” vốn là nhân tố lớn nhất để chiến thắng.

“Đi đối phó Trần mù là ai?”. Tần Tùng nhin không được hỏi.

“Lão thất”. Hắc Báo đáp: “Lúc đó gã đang ở gần đó”.

Tần Tùng cười cười: “Tôi chỉ lo gã sẽ mang cả tên mù chết rồi về đây, lão thất hình như đã một tháng nay chưa giết người”.

Nụ cười của gã chột đông cứng trên mặt, gã đang đứng gần cửa sổ, tình cờ nhìn thấy một chiếc xe kéo chở Bính Mệnh Thất Lang toàn thân đầm máu chạy tới ngoài cửa lớn.

Hắc Báo cũng phát hiện biến hóa của biểu tình trên mặt gã: “Người nhìn thấy gì vậy?”.

Tần Tùng chung quy thở dài: “Từ nay về sau, lão thất sợ rằng vĩnh viễn không thể giết người nữa”.

Bính Mệnh Thất Lang sau khi được dìu lên, chỉ nói hai tiếng: “La Liệt!”.

Sau đó gã ngất xỉu, vết thương của gã còn nặng hơn Hồ Bưu nhiều.

“La Liệt”. Hắc Báo đang chống mình lộn một vòng đứng dậy, nắm chặt song quyền, chột gầm lên: “Kêu nhà bếp không cần làm đồ ăn trưa nữa, đến Ngũ Phúc Lâu đặt một bàn tiệc mắc nhất, hôm nay ta phải ăn một bữa no nê với y”.

Hắn nghĩ ngợi, lại lớn tiếng: “Kêu người vào y viện Pháp tiếp lão nhị ra, trưa hôm nay ta muốn gã theo ta”.

Lão nhị đang dưỡng bệnh, bệnh lao phổi.

Gã đã dưỡng bệnh rất lâu trong y viện Pháp, từ khi Kim nhị gia còn chưa bị đánh gục, có người thậm chí còn hoài nghi gã không phải bị bệnh thật mà chỉ bất quá không muốn tham gia vào trường huyết chiến đó.

Vô luận là ai cũng biết, Trử nhị gia luôn luôn là người rất cẩn thận, rất không muốn mạo hiểm.

Tần Tùng không khỏi nhíu mày: “Gã bị bệnh xem ra rất nặng, chỉ sợ không thể đến”.

“Lần này gã không thể không đến”. Hắc Báo rất ít khi kích động như vậy: “Còn Lão Yêu nữa, hôm nay gã sao tới bây giờ còn chưa lộ diện?”.

“Đêm hôm qua gã say quá”. Tần Tùng mỉm cười hồi đáp: “Nhất định lại đã đi kiếm tiểu tình nhân của gã”.

Tiểu tình nhân của Hồng Kỳ Lão Yêu là một nữ học sinh, ngực cơ hồ cũng bằng phẳng như mặt ả.

Hồng Kỳ Lão Yêu mê ả, có lẽ chỉ có một nguyên nhân --- bởi vì ả khinh gã.

Ả cũng khinh Hắc Báo.

“Con điếm đó đối xử với Lão Yêu như là một nô tài vậy, Lão Yêu muốn hôn má ả, cũng phải quỳ xuống cầu xin cả nửa ngày”. Tần Tùng thở dài: “Tôi thật không hiểu Lão Yêu tại sao lại khơi khơi đi kiếm ả”.

“Bởi vì nam nhân đều có chút hèn mọn”. Trong mắt Hắc Báo lại lộ ra vẻ thống khổ phần nộ: “Lão Yêu nếu còn chưa chịu buông, nói không chừng sẽ có một ngày chết dưới chân nữ nhân đó”.

oOo

Chín giờ ba mươi hai.

Hồng Kỳ Lão Yêu trong bang phái có quyền lực nhất ở đại đô thị này đang cầm chén trà nóng, cẩn thận đặt lên bàn.

Trong khu vườn nhỏ bên ngoài, hoa lá cỏ cây đua nhau khoe sắc, gió từ cửa sổ lùa vào, mang theo hương hoa dịu dịu.

Đỗ Thanh Văn đang dựa cằm trên bàn đọc sách, tựa như đọc đến nhập thần.

Căn nhà này Hồng Kỳ Lão Yêu đã bỏ rất nhiều tâm huyết mới tìm được, tuy không lớn, lại rất u tĩnh.

Bởi vì Đỗ tiểu thư thích sự tĩnh lặng.

Ả tựa hồ đã quên ả đến đây là để học bài, sống trong nữ túc xá, còn ồn ào hơn cả mười cái chợ.

Hiện tại ả đang xem một cuốn tiểu thuyết tên là “Nhân gian địa ngục”, trong đó miêu tả mối tình giữa một tài tử nước ngoài và đám kỹ nữ.

Biểu tình trên mặt ả lại nghiêm túc hơn cả đám giáo sĩ lúc đọc Thánh Kinh, giống như không có gì quan trọng hơn cuốn tiểu thuyết tình cảm đó, không có gì vĩ đại hơn sự tình đó.

Hồng Kỳ Lão Yêu lại đang nhìn ả, thần tình trên mặt có vẻ vừa kiêu ngạo, vừa sùng bái, vừa đắc ý.

“Người như ta, không tưởng được không ngờ có thể tìm được một nữ tài tử có học vấn như vậy”.

Mỗi lần gã nghĩ như vậy, trong lòng không khỏi có một luồng dực vọng phùng phùng bốc lên.

Cảm giác đó giống như có người đang châm lửa trong bụng gã.

“Nàng quá mệt rồi, nên nghỉ đi”. Gã nhin không được: “Quá sức cũng không tốt, hà hưởng, đêm hôm qua ta uống quá say, nàng nhất định bị làm rùm không ngủ ngon”.

“Anh đã biết mình uống sai la lối làm người ta ngủ không được, hiện tại nên đi về đi”. Đỗ tiểu thư sa sầm nét mặt, trầm trầm nói chuyện, lại không nhìn gã tới một lần.

Nhưng cái Hồng Kỳ Lão Yêu thích nhất, khơi khơi lại là bộ dạng lạnh băng băng đó của ả.

Gã nhin không được lén thò tay ra, vuốt nhẹ mái tóc ả, dịu dàng thốt: “Ta nên đi, chỉ bất quá bọn ta còn chưa...”.

“Còn chưa làm gì?”. Đỗ Thanh Văn chột quay đầu lại, trừng mắt: “Anh còn muốn làm gì?”.

Đôi môi mỏng của ả chùng như tức đến phát run, Hồng Kỳ Lão Yêu nhìn môi ả, nghĩ đến lúc đôi môi đó run run vì duyên cố khác, toàn thân nóng đến toát mồ hôi.

“Biết ta muốn gì lại còn khơi khơi cố ý trêu chọc ta nữa sao?”.

“Tôi chọc anh? Tôi tại sao lại chọc anh?”. Đỗ Thanh Văn cười lạnh: “Tôi vừa nghĩ tới thứ chuyện xấu xa đó là đã ghê tởm rồi”.

“Tiểu yêu tinh nàng, còn giả ngây thơ gì nữa”. Hồng Kỳ Lão Yêu thở hỗn hển, cười giống như một con mèo gọi tình: “Kỳ thực nàng đối với chuyện xấu xa đó còn khoái trá hơn ai hết”.

Đỗ Thanh Văn nháy dựng lên, xáng một bạt tay.

Nhưng tay ả đã bị nắm giữ.

Ả dùng chân đá, chân cũng bị kẹp, váy tốc lên để lộ đôi chân trắng tái mạnh mẽ.

Tay của gã đã mò đến phía trên đùi ả, sau đó dè toàn thân ả xuống đất.

Ả tay không dấm thành thịch lên ngực gã: “Anh là con chó hoang, chó điên, anh lẽ nào muốn ngay dưới đất...”.

“Dưới đất có gì không hay?”. Tay gã càng dụng lực: “Dưới đất ta mới có thể để nàng biết sự lợi hại của ta, hôm nay ta không thể không bắt nàng kêu cứu mạng”.

Ả cũng thở hỗn hển, đôi môi mỏng lạnh đột nhiên biến thành nóng bức, chân đang kẹp chặt cũng từ từ rời ra.

Gã banh ngực áo ả ra, nằm phục trên ngực thòm thèm như một đứa bé vùi sữa mẹ.

Sự vùng vẫy chống cự của ả dần dần biến thành đón nhận, đột nhiên ôm lấy gã như cuồng dại, móng tay đâm vào da thịt gã, rên rỉ ư ử: “Con chó hoang anh, anh đã hại chết tôi”.

“Ta muốn nàng chết, để cho nàng chết đi sống lại, sống rồi lại chết”. Thanh âm hỗn hển của gã càng thô bạo.

Ả nhin không được rít lên: “Tôi cũng muốn anh chết... muốn anh chết”.

“Người nếu thật muốn gã chết, tịnh không phải là chuyện khó”. Bên ngoài cửa sổ đột nhiên có người điềm đậm thốt: “Ta lúc nào cũng có thể giúp người”.

Hồng Kỳ Lão Yêu giống như một con thỏ trứng tên nhảy dựng lên, trợn trừng nhìn người kia.

“Người là ai? Muốn gì?”.

Gã còn chưa gặp qua La Liệt, cũng không biết về chuyện đêm hôm qua.

La Liệt mỉm cười, tán tụng đôi chân của Đỗ Thanh Văn: “Người nhất định đã luyện qua ba-lôi vũ¹, nếu không người gầy gò như người làm sao có thể có đôi chân đẹp như vậy”.

Mặt Đỗ Thanh Văn đỏ bừng, thân người co rục lùi ra sau, chùng như tịnh không ý che lấy chân.

Hồng Kỳ Lão Yêu nắm đầu ả: “Nàng biết tiểu tử này? Y là ai?”.

“Tôi biết y thì sao?”. Đỗ Thanh Văn lại rít lên: “Vô luận y dính dáng gì tới tôi, anh cũng không cần lo, anh là cái gì chứ?”.

Váy của ả đã tốc lên tới eo, đôi chân trần hoàn toàn lộ ra.

Hồng Kỳ Lão Yêu giận dữ: “Con điểm người, người thích y nhìn chân người?”.

“Tôi thích để y nhìn, tôi không những muốn y nhìn chân tôi, còn muốn y nhìn...”.

Hồng Kỳ Lão Yêu đột nhiên quật một chưởng lên mặt ả.

Ả rít lên, giơ cao chân, muốn đá vào bụng dưới của gã, tay gã không ngừng đánh lên mặt ả, tiếng gào rít của ả từ từ yếu xuống.

La Liệt chợt cười lạnh: “Đánh đàn bà đâu có phải hảo hán, người có nghề tại sao không đến kiếm ta?”.

Hồng Kỳ Lão Yêu gầm lên một tiếng, thân người vọt dậy, nhảy lên cái bàn ngay cửa sổ, một cước đá dưới cằm La Liệt.

Động tác của gã dũng mãnh sống động, năm mươi ba tuổi, gã đã là mặt rô nổi danh, mười hai tuổi từng tay không đánh gục ba tên đồ tể tay cầm dao mổ heo.

Ngoại trừ Hắc Báo ra, gã chưa từng để ai vào mắt.

Nhưng sau khi một cước của gã đá ra, đã biết hôm nay mình đụng đối thủ đáng sợ.

Bảy tám năm nay, gã đã trải qua trăm trận lớn nhỏ, kinh nghiệm đánh đấm đương nhiên rất phong phú, cho dù đang lúc cuồng nộ, vẫn có thể phàn được sự mạnh yếu của đối thủ.

Gã nhìn thấy người La Liệt chợt vọt lên, lúc rơi xuống đã ngoài hai trượng.

Hồng Kỳ Lão Yêu hít một hơi sâu, miễn cưỡng tự trấn định mình, hiện tại gã đã nhìn ra người đó tuyệt không phải là vì Đỗ Thanh Văn mà đến đây.

¹ Ba-lôi vũ: múa ballet.

Cao thủ như vậy, tuyệt không thể vô duyên vô cớ đến tìm người đánh lộn, bởi vì chính gã cũng vậy, một khi xuất thủ, quyết không để cho đối phương sống sót.

Gã bắt đầu nhìn kỹ La Liệt, cuối cùng xác định gã không những không nhận ra người này, hơn nữa chưa từng gặp qua.

“Người vừa đến đây?”. Gã chợt hỏi.

“Không sai”. Trong mắt La Liệt lộ vẻ tán thưởng, một người trong lúc cuồng nộ còn có thể thành linh trấn định lại, tịnh không phải là chuyện dễ.

“Giữa bọn ta có thù hận gì?”.

“Không có”.

“Người người muốn kiếm thật là ta?”.

“Không sai, là người”. La Liệt cười cười: “Nửa tháng nay, người ít nhất cũng đã ở đây mười đêm”.

Tim Hồng Kỳ Lão Yêu chìm xuống: “Người đã theo dõi rất lâu, hôm nay chắc sẽ không buông tha ta, có phải không?”.

La Liệt thở dài: “Người ở trước mặt nữ nhân kia giống như là một ngọc tử, ta thật không tưởng được người không ngờ lại thông minh như vậy”.

“Người có phải nhất định muốn ta chết?”.

“Ít ra cũng phải đánh gãy một chân người”. Gã hỏi khô gọn, La Liệt trả lời cũng khô gọn.

“Tại sao? Vì ta là huynh đệ của Hắc Báo?”.

La Liệt cười.

Lúc y bắt đầu cười, Hồng Kỳ Lão Yêu chợt quát lớn, lẳng không phóng qua.

Gã tịnh không thật sự muốn hỏi La Liệt tại sao.

Lúc gã sát nhân, cũng không bao giờ trả lời câu hỏi đó, có lúc thậm chí cả gã cũng không biết mình tại sao lại sát nhân.

Lần này La Liệt không né tránh, trái lại còn đi lên.

Quyền của Hồng Kỳ Lão Yêu đánh ra, nhưng người La Liệt lại nghiêng thoát qua, xoay tay siết thành quyền đấm lên lưng gã.

Gã té xuống, lại nhảy lên, hữu quyền nộ kích.

Nhưng La Liệt đã kẹp cánh tay của gã, xoay quặt tay, gã lập tức nghe tiếng xương mình gãy.

Một thứ thanh âm làm cho người ta muốn ói.

Gã không ói.

Tay kia của La Liệt đã nặng nề đấm lên sống mũi của gã.

Mặt gã lập tức méo mó biến hình dưới thiết quyền của La Liệt, lần này lúc gã ngã quỵ, cũng không còn có thể đứng dậy được nữa.

oOo

Hiện tại đã đến giờ ăn trưa.

Một người mang vào một đĩa đồ ăn, bên trên có cơm trắng, tôm chiên, cá hấp, măng xào, sườn nướng và một cái đùi gà nướng, còn có hai cánh gà nướng.

Đó đều là những món ăn Ba Ba thích ăn nhất.

Chỉ có Hắc Báo mới biết Ba Ba thích ăn những món này nhất, những món ăn này lẽ nào đều do Hắc Báo đặc biệt sai người ta đưa đến?

Không cần biết ra sao, trong lòng hắn ít ra còn chưa quên mất nàng.

Tim Ba Ba lại đau xót.

Hắc Báo đối với nàng thật ra là ái? Hai là hận? Nàng đối với Hắc Báo thật ra là ái? Hay là hận?

Điều đó cả chính nàng cũng không rõ.

Nàng tịnh không đi nhận đĩa cơm, lại nép mình vào góc tường.

“Cơm đã đưa đến, cô không ăn thì đừng trách xui xẻo à”.

Ngoài cửa có người đang nói, thanh âm rất trẻ trung.

Ba Ba không trả lời, cũng không động đậy.

Cánh tay bưng đĩa đồ ăn đã rụt lại, lại có đôi mắt hí qua cửa sổ nhìn vào, gã đương nhiên không nhìn thấy Ba Ba tụt trong góc, chỉ nhìn thấy gian phòng trống không. Người bị nhốt lẽ nào đã đào tẩu?

Ba Ba nếu thật đã chạy thoát, gã chỉ có nước chết, chết ra sao, gã không dám nghĩ tới.

Ngoài cửa lập tức vang lên thanh âm mở khóa.

Ba Ba cả hơi thở cũng nén lại, nhưng tim lại đập nhanh hơn bình thường gấp bội.

Cửa đã mở.

Một người tay cầm thiết côn, lò dò bước vào, còn chưa quay đầu lại nhìn.

Ba Ba chột từ đằng sau dùng hết sức đẩy gã, người dựa lên cửa, “bình” một tiếng đóng cửa lại.

Người đó loạng choạng cố đứng vững lại, quay đầu lại, thất kinh nhìn nàng: “Cô có dụng ý gì đây?”.

“Không có ý gì hết”. Ba Ba dùng thân mình giữ cửa, nhìn gã.

Gã cũng giống như Tiểu Bạch, một người trẻ tuổi không khó coi, xem ra cũng không mấy giảo hoạt, cũng không mấy tàn ác.

Có lẽ chính là vì gã là người thật thà, cho nên mới bị sai đi canh địa lao không thấy mặt trời này, làm cái nghề tầm thường này, nếu là người hung ngoan giảo hoạt, đã sớm “nhảy lên” rồi.

Ba Ba nhìn gã, chợt cười lên.

Mặt nàng tuy tái xanh, lại rất dơ dáy, nhưng nàng cười lên vẫn diêm mật làm sao, khả ái làm sao.

Ba Ba vốn là một nữ nhân diêm mật khả ái.

“Người tên là gì?”.

Người trẻ tuổi do dự, cuối cùng đáp; “Tôi tên Thái Vượng, người ta gọi tôi là A Vượng”.

“A Vượng”. Ba Ba cười ngất, lại nói: “Trước đây ta có một con chó nhỏ, cũng kêu là A Vượng, ta thích ôm nó, tằm nó”.

A Vượng đỏ mặt: “Cô tránh ra, tôi đi ra mang cơm vào, cơm còn nóng”.

“Người đứng đó không được động đậy”. Ba Ba chợt nghiêm mặt: “Nếu không ta sẽ la lên”.

“Cô la lên? La cái gì?”. A Vượng không hiểu.

Ba Ba thốt: “Ta la lên cho người ta nghe, nói người xông vào phòng này, đóng cửa lại muốn cưỡng gian ta”.

Sắc mặt A Vượng có biến.

Gã đương nhiên biết quan hệ giữa Ba Ba và Hắc Báo, vô luận là ai động đến nữ nhân của Hắc Báo, hậu quả đáng sợ ra sao gã cũng biết.

Tròng mắt Ba Ba láy láy, chợt lại cười nói: “Nhưng người chỉ cần thành thật hồi đáp vài câu hỏi của ta, ta sẽ để người đi”.

A Vượng thở dài.

Gã tịnh không thể đối phó nữ nhân, cũng không thể đánh nữ nhân, đặc biệt là người như Ba Ba.

Ba Ba bắt đầu hỏi: “Người đương nhiên không phải cứ ở dưới này riết, chuyện bên trên người đương nhiên cũng biết một chút”. A Vượng chỉ còn nước thừa nhận.

Ba Ba cắn môi, hỏi dò: “Người lúc ở trên có nghe người ta nói tới cái tên La Liệt không?”.

A Vượng không ngờ không do dự chút nào, lập tức gật gật đầu: “Tôi có nghe qua”.

Gã hiển nhiên không biết được mối quan hệ giữa Hắc Báo, La Liệt và Ba Ba ba người.

Mắt Ba Ba lập tức phát sáng.

“Người nghe hồi nào?”.

“Sáng sớm hôm nay”.

“Người nghe người ta nói gì?”. Tim Ba Ba càng đập mạnh.

A Vượng đáp: “Tôi nghe nói trưa hôm nay có một khách nhân rất quan trọng đến, y hình như họ La, La Liệt”.

Gã hiển nhiên cũng không biết Hắc Báo tại sao lại mời vị khách nhân đó đến, lúc Hồng Kỳ Lão Yêu bị khiêng về, gã đã xuống đây rồi.

“Hôm nay La Liệt sẽ đến?”. Tim Ba Ba lại chìm đắm.

A Vượng lại gật gật đầu: “Nghe nói là đến ăn cơm”.

Ba Ba nắm chặt tay, móng tay đâm vào da thịt: “Là Hắc Báo mời y đến?”.

“Không sai”. A Vượng đáp: “Nghe nói y sẽ đến lúc mười hai giờ, hiện tại đã quá mười hai giờ, chắc đang ở trên lầu”.

Xương sống của Ba Ba phát lãnh, toàn thân đều phát lãnh.

Lẽ nào La Liệt còn chưa biết Hắc Báo đang đối đãi với nàng ra sao? Lẽ nào Hắc Báo đã khiến cho y tin bọn họ là bằng hữu?

Bọn họ vốn là hảo bằng hữu như huynh đệ ruột thịt vậy.

La Liệt vẫn chưa nhìn thấy chứng cứ chân thật, đương nhiên không thể Tin Hắc Báo lại bán đứng y, càng không thể tin lời nói của một người mù.

Nàng biết tình cảm của La Liệt đối với Hắc Báo, biết La Liệt luôn luôn rất trọng phần tình cảm đó.

Nhưng nàng cũng biết, La Liệt một khi bước vào căn nhà này, đừng hòng sống sót đi ra.

“Người có biết chắc y đã đến không?”. Ba Ba miễn cưỡng khống chế lấy mình, không để thanh âm phát run.

“Hình như vậy”. A Vượng đáp: “Tôi hồi nãy mới nghe nói bên trên có người nói ‘Khách đã đến, chuẩn bị dọn cơm’”.

Gã hiển nhiên không biết đây là chuyện quan hệ trọng đại đường nào, cho nên lại bổ sung: “Hơn nữa người bên trên hình như đều rất bận bịu, vốn đáng lẽ đã đến giờ thay ca, nhưng hiện tại còn chưa xuống”.

Người bên trên đương nhiên là rất bận bịu, Hắc Báo nghĩ chắc đã tập trung tất cả mọi người, chuẩn bị đối phó La Liệt.

Ba Ba nghiêng răng, chột vạch ngực áo ra, để lộ bộ ngực căng phồng trắng như tuyết.

A Vượng lại thất kinh.

Gã chưa từng thấy bộ ngực mỹ lệ như vậy, nhưng gã không dám nhìn nữa. Nữ nhân của Hắc Báo, không những không có ai dám động tới, cả nhìn cũng không có ai dám nhìn quá một lần.

“Cô... cô làm vậy là ý gì?”. A Vượng quay đầu đi, thanh âm phát run.

Ba Ba cười lạnh: “Ta đang muốn hỏi người, người có ý gì, sao lại vạch ngực áo của ta ra?”.

“Tôi? Là tôi cởi y phục của cô?”. A Vượng càng thất kinh.

“Đương nhiên là người”. Ba Ba cười lạnh: “Lẽ nào ta lại tự mình cởi y phục của mình, để cho người nhìn?”.

A Vượng ngây người.

Chuyện này cơ hồ cả chính gã cũng vô phương tin được, người ta đương nhiên càng không thể tin lời gã.

Ba Ba lại nói: “Ta hiện tại nếu kêu người ta tới, người nghĩ kết quả sẽ ra sao?”.

A Vượng cả nghĩ tới cũng không dám nghĩ: “Tôi... tôi không oán không thù với cô, sao cô lại hại tôi?”.

Trên mặt gã cơ hồ không còn một giọt máu, thanh âm run lấy bầy.

Ba Ba nghiêm mặt, lạnh lùng thốt: “Ta không những muốn hại người, hơn nữa còn phải hại chết người”.

“Tại sao?”.

“Không tại sao hết, có lẽ chỉ vì ta thích hại người”. Tròng mắt Ba Ba chớp chớp, thanh âm lại biến thành rất nhu hòa: “Nhưng người nếu như chịu giúp ta một chuyến, ta sẽ tha cho người”.

“Cô hỏi tôi cái gì, tôi đã nói hết cho cô nghe”. A Vượng khổ não: “Cô còn muốn tôi làm gì nữa?”.

“Muốn người giúp ta trốn thoát”.

A Vượng chùng như đột nhiên bị người ta quất một roi, toàn thân giật bắn lên: “Cô muốn tôi giúp cô trốn ra? Cô... cô... cô nhất định điên rồi”.

“Ta không có điên, ta đang rất tỉnh táo”.

A Vượng nói: “Vậy cô nên biết, không ai có thể trốn thoát khỏi nơi đây”.

“Trước đây có lẽ không ai có thể trốn thoát, nhưng hôm nay lại khác”. Ba Ba nói.

“Có gì khác?”.

“Hôm nay người bên trên đều đang bận rộn đãi khách, cả người thay ca cũng không đến”.

A Vượng khẩn trương đến mức toát mồ hôi lạnh: “Tuyệt đối không được”.

“Tuyệt đối không được?”. Ba Ba lại cười lạnh: “Lẽ nào người muốn chết?”.

A Vượng không muốn chết, gã vẫn còn trẻ.

Ba Ba cười lạnh: “Người cũng nên biết, hiện tại chỉ cần ta kêu lên một tiếng, người chỉ còn đường chết, vô luận người giải thích ra sao, Hắc Báo cũng sẽ không tha cho người, hấn là con người ra sao, người cũng nên biết”.

A Vượng đương nhiên biết.

Hiện tại Hắc Báo muốn giết một người thì giống như là giết một con chó vậy, căn bản không cần dùng lý do đúng đắn gì.

A Vượng giơ tay lau mồ hôi: “Cho dù tôi muốn thả cô đi, cô cũng đi không được”.

“Có phải vì ở đây còn có người khác canh chừng?”.

A Vượng gật gật đầu.

“Ngoại trừ người ra, ở đây còn có bao nhiêu người?”. Ba Ba lại hỏi.

Bình thời người canh gác không nhiều, bởi vì ở đây căn bản không cần có nhiều người canh gác.

“Ngoại trừ tôi ra, còn có hai người”. A Vượng đáp: “Nhưng trong số có một người gọi là lão Thiết, là người giết người không nháy mắt, tôi căn bản không phải là đối thủ của gã”.

Ba Ba hỏi: “Nếu như ta có cách đối phó với gã?”.

A Vượng vẫn lắc đầu: “Cho dù cô có cách đối phó với gã, cho dù cô có thể đi ra khỏi chỗ này, cũng vô dụng”.

“Tại sao?”.

“Bởi vì thoát ra khỏi cửa, là tới bên khách sảnh, bọn ta vừa đi ra, lập tức có người phát hiện”. A Vượng cười khổ: “Cho nên cho dù tôi có giúp cô, tôi cũng chỉ còn đường chết”.

“Hắc Báo và vị khách nhân họ La kia hiện tại đều đang ở trong khách sảnh?”.

“Khi có khách, ăn cơm luôn luôn đều ở trong khách sảnh”. A Vượng thành thật hỏi đáp, gã cũng còn chưa hiểu ý tứ thật sự của Ba Ba.

Ba Ba chợt cười cười: “Lẽ nào người nghĩ ta thật sự muốn chạy trốn ra ngoài?”.

“Cô không phải sao?”. A Vượng càng không hiểu.

Ba Ba nói: “Ta chỉ bất quá muốn lên đó kiểm Hắc Báo, nói với anh ta đã quyết tâm theo hẳn, quyết tâm nghe lời anh ta”.

“Cô sao không đợi anh ta xuống?”.

“Anh ta hiện tại còn đang tức giận, nói không chừng không chịu xuống, nhưng chỉ cần nhìn thấy ta, ta nói thêm vào vài câu dịu dàng...”. Ba Ba cười: “Người nên biết anh ta vẫn còn thích ta, nếu không đâu có đặc biệt kêu người đem mấy món ăn ta thích ăn xuống”.

Canh bạc này nàng không đặt sai. Nhìn biểu tình của A Vượng, Ba Ba biết những món ăn đó quả nhiên là do Hắc Báo đặc biệt sai người mang đến.

Trong lòng nàng chợt trào dâng một tư vị khó tả, nhưng nàng không chịu nghĩ tới nữa.

“Cho nên chỉ cần ta có thể gặp anh ta, là không có chuyện gì hết, người không những không chết, hơn nữa nhất định có chỗ hay”.

A Vượng do dự, hiển nhiên có hơi động tâm.

Gã tịnh không phải là người rất có lý trí, cũng tịnh không thể phán đoán chính xác, trên sự thật, gã căn bản không có đầu óc.

Người có đầu óc, làm sao có thể vào địa lao không thấy ánh mặt trời này làm kẻ đưa cơm.

Ba Ba một bước cũng không chịu buông tha: “Người giúp ta, ta đương nhiên sẽ giúp người, Hắc Báo thích ta, ta trước mặt anh ta nói chuyện đương nhiên sẽ hữu hiệu”.

Nàng mỉm cười, nói tiếp: “Cho nên chỉ cần ta có thể lên trên, người cũng sẽ có cơ hội ‘đi lên’, người là người rất thông minh, đương nhiên nghĩ được đạo lý đó”.

Người càng ngu khờ, càng thích người ta nói mình thông minh, đạo lý đó cũng không phá vỡ được.

A Vượng trong mắt quả nhiên phát sáng, lại còn đang đắn đo: “Nhưng lão Thiết...”.

Ba Ba đột nhiên la lên: “Cứu mạng, cứu mạng...”.

A Vượng biến sắc.

May là Ba Ba lại nhỏ giọng giải thích: “Bọn chúng vừa đến, bọn ta hai người cùng đối phó”.

Câu nói còn chưa dứt, người nàng đã ngã xuống.

Nàng vừa ngã xuống, cửa đã mở ra.

Một tràng tiếng bước chân vang lên, bên ngoài quả nhiên có hai người xông vào, người thân thể lùn chắc hẳn nhiên là lão Thiết.

Gã nhìn thấy Ba Ba ngã quỵ dưới đất, quát hỏi: “Chuyện gì đây?”.

Đang nói với A Vượng, nhưng mắt gã lại vẫn chăm chăm nhìn ngực Ba Ba.

Rất ít có ai nhìn thấy qua bộ ngực mỹ lệ như vậy.

A Vượng sắc mặt xanh dờn, ấp úng: “Cô ta... cô ta hình như đột nhiên ngã bệnh”.

Lão Thiết cười lạnh: “Là cô ta bệnh hay là người bệnh?”.

“Tôi... tôi không có bệnh”.

Lão Thiết hỏi: “Người nếu không có bệnh sao dám táy máy với cô ta? Người có biết cô ta là ai không?”.

Gã quả nhiên nghĩ A Vượng đã phi lễ với Ba Ba.

Một tên mặt rỗ đứng ngay cửa, mắt cũng đĩnh đĩnh nhìn ngực Ba Ba, cười lạnh: “Xem ra tiểu tử này tuy thật thà, lá gan lại không nhỏ”.

Lão Thiết nói: “Người dẫn gã ra ngoài trước, ta hỏi xem thật ra là chuyện gì”.

Gã mặt rỗ còn đang mê mẩn, người ở lại trong đây, ít nhiều gì cũng lời hơn.

Ngực Ba Ba hiện tại như một thành trì hoàn toàn không phòng thủ, muốn chiếm lĩnh cũng tịnh không khó khăn.

Gã mặt rỗ tuy không chịu, nhưng lão Thiết hiển nhiên là lão đại của bọn chúng, gã không chịu cũng không được.

Gã chỉ còn nước trút cơn bực tức lên người A Vượng, bước qua xáng cho A Vượng một bạt tay.

“Ta thấy người thật chán sống rồi đó, còn không mau theo ta đi?”.

A Vượng cúi đầu đi ra.

Gã cũng tức tối, nhưng gã còn chưa dám động thủ.

Đợi khi bọn chúng đi ra, trong mắt lão Thiết giống như bốc lửa, cúi người xuống, thò tay ra.

Ba Ba động cũng không động, để cho gã thò ta qua, bóp lấy ngực nàng.

Vô luận là ai cũng không tránh khỏi ngẫu nhiên bị chó cắn.

Toàn thân lão Thiết đã mềm nhũn, nhưng chỗ giữa hai chân lại có biến hóa rõ rệt.

Ba Ba chột dụng hết toàn thân khí lực phóng một cước ngay chỗ đó.

Lão Thiết hét thảm, toàn thân lập tức cong cuộn lại như con tôm, hai tay ôm lấy chỗ đó.

Ba Ba nhảy bật dậy, nhắc đầu gã lên, đầu gối đập xuống.

Lần này lão Thiết cả la làng cũng la không nổi, lúc gã ngất xỉu, trên mặt giống như bị rắc tương ớt.

Lúc tiếng hét thảm đầu tiên vang lên, gã mặt rồ vừa áp giải A Vượng đi đến đầu thông đạo.

Nghe tiếng hét thảm đó, gã lập tức xoay mình lại.

Nhưng lúc đó A Vượng đã rút ra một lưỡi chủy thủ từ trong giày, đâm vào giữa sống lưng của gã. A Vượng tuy tịnh không phải là người rất hung ngoan, nhưng cũng đã hòa lẫn vào cái vòng này hai năm, dụng đao làm sao, gã đã học được từ sớm.

Hà hưởng gã đối với tên mặt rồ kia đã ôm hận không chỉ có ngày hôm nay, có một ngày, trong lúc gã đang ngủ, chột phát hiện tên mặt rồ cởi quần gã.

Gã vốn là một tiểu tử dễ nhìn, nam nhân vốn không nhất định phải thích nữ nhân.

Lúc tên mặt rồ quy xuống, Ba Ba đã chạy ra.

A Vượng rút đao, nhìn thấy máu trên đao, tay mới bắt đầu run rẩy.

Ba Ba biết hiện tại là lúc gã cần được khích lệ nhất, lập tức nắm lấy tay gã: “Không tưởng được người là người dũng cảm như vậy, ta nhất định vĩnh viễn không quên người”.

A Vượng quả nhiên cười, cười tuy miễn cưỡng, lại vẫn là đang cười: “Tôi cũng không tưởng được cô có thể đối phó lão Thiết”.

Ba Ba thản nhiên: “Người nếu nghĩ ta là một nữ nhân yếu ớt không dám ra gió, người đã lầm, ta cũng có nghề”.

Nàng đối với thân thủ của mình, bất chột lại có lòng tin, cảm thấy mình ít nhiều gì cũng phải đi trợ giúp La Liệt một tay.

Nàng nắm chặt tay A Vượng: “Bọn ta mau đi lên”.

A Vượng gật gật đầu, mắt không khỏi liếc lên ngực nàng hai lượt: “Y phục của cô...”.

Ba Ba thản nhiên: “Người cài lại giùm ta có được không?”.

Mặt A Vượng lại đỏ hồng, đang run rẩy thò tay ra, muốn cài lại y phục giùm nàng.

Lúc đó, chột có hàn quang nhoáng lên.

Một lưỡi búa từ đằng sau bay tới, chẻ lên đỉnh đầu của A Vượng.

Máu tươi bay bắn, đổ phát sợ.

A Vượng cũng không la gào được tiếng nào, ngã gục, ngã dưới chân Ba Ba.

Sắc mặt Ba Ba xanh dờn, ngẩng đầu lên, nhìn thấy một người râu ria xồm xoàm đang từ từ bước xuống, trong tay còn cầm một lưỡi búa...

- o O o -